

Platnost písemného právního úkonu. Uzavření smlouvy (§ 40 obč. zák.).

Pro posouzení, kdo předložil návrh smlouvy, není rozhodné, kdo sepsal text návrhu smlouvy, ale kdo jej podepsal a projevil vůli smlouvu uzavřít a být tak návrhem smlouvy vázán (§ 40 odst. 3 a § 43a odst. 1 obč. zák.).

NEJVYŠŠÍ SOUD ČESKÉ REPUBLIKY
ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě v právní věci žalobkyně R. H., zastoupené advokátem, proti žalované P. A.-Č. P. a.s., zastoupené advokátem, o zaplacení 373.642,- Kč, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 11 C 73/2002, o dovolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. května 2004, č.j. 14 Co 140/2004-129, takto:

I. Dovolání žalované se odmítá.

II. Dovolání žalobkyně se zamítá.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 450,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího zástupce.

IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 18.630,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Podle obsahu spisu se žalobkyně podanou žalobou domáhala zaplacení pojistného plnění ve výši 373.642,- Kč s tím, že její otec uzavřel na tuto částku v její prospěch se žalovanou smlouvu o životním pojištění, avšak žalovaná přes nastalou pojistnou událost jí pojistné plnění nevyplatila a od smlouvy odstoupila.

Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 20. ledna 2004, č.j. 11 C 73/2002-98, uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 373.642,- Kč a rozhodl o nákladech řízení. Soud prvního stupně, vycházející ze zjištění, že navrhovatelem smlouvy byla žalovaná prostřednictvím svého smluvního zástupce, dospěl k závěru, že mezi otcem žalobkyně a žalovanou byla platně uzavřena smlouva o životním pojištění pro případ smrti pojištěného (otce žalobkyně). K uzavření smlouvy došlo podle soudu prvního stupně podpisem návrhu smlouvy otcem žalobkyně, přičemž úhradou první splátky pojistného došlo k naplnění další podmínky uzavření smlouvy ve smyslu § 792 odst. 2 občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“). Podle názoru soudu prvního stupně je v souzené věci nerozhodné, zda byl smluvní zástupce žalované oprávněn pojistnou smlouvu přímo uzavírat nebo předkládat pouze její návrhy. Dále posoudil odstoupení žalované od smlouvy jako neúčinné, jelikož smrtí pojištěného došlo k zániku předmětného pojistného vztahu. Soud prvního stupně sice přisvědčil žalované, že otec žalobkyně při uzavření smlouvy zatajil údaje týkající se jeho závislosti na alkoholu a v té souvislosti jím prodělaného léčení, na základě provedeného dokazování však dovodil, že příčinou smrti otce žalobkyně nebyl alkoholismus ani sebevražda, nýbrž nešťastná náhoda. Za této situace shledal žalobu důvodnou a uložil žalované, aby žalobkyni jako osobě obmyšlené dle § 817 obč. zák. pojistné plnění vyplatila.

K odvolání žalované Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. května 2004, č.j. 14 Co 140/2004-129, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu v celém rozsahu zamítl a nepřiznal státu právo na náhradu nákladů řízení, ani žalované právo na náhradu nákladů za řízení před soudy obou stupňů.

Odvolací soud, po zopakování důkazu obsahem návrhu na uzavření pojistné smlouvy a kopií smlouvy o obchodním zastoupení, se s právním posouzením věci soudem prvního stupně neztotožnil.

Návrh smlouvy, který je podepsán otcem žalobkyně (jako svědek - poradce je uveden Št. U.), obsahuje podle zjištění odvolacího soudu prohlášení otce žalobkyně, že jím uvedené údaje jsou pravdivé a dále že bere na vědomí, že pojistná smlouva se stane platnou po schválení jejího návrhu pojistitelem a po zaplacení celkové splátky prvního pojistného. Ze smlouvy o obchodním zastoupení zjistil, že obchodní zástupce je oprávněn vybrat pouze první splátku pojistného, nesmí však činit jakékoliv změny ve vyplněných návrzích smluv, není oprávněn zastupovat pojistitele ve vztahu k třetím osobám, ani uskutečňovat právní úkony. Odvolací soud nesdílí názor soudu prvního stupně, že nabídku k uzavření pojistné smlouvy učinila žalovaná. Ze samotného tiskopisu i z jeho obsahu podle odvolacího soudu jasně vyplývá, že se jednalo pouze o předání nevyplněného tiskopisu, který jako návrh smlouvy předložil otec žalobkyně obchodnímu zástupci žalované. Plyne to jak ze samotného označení listiny „návrh na uzavření pojistné smlouvy“ v jejím záhlaví, tak zejména ze závěrečného „prohlášení“, které otec žalobkyně podepsal, jakož i z obsahu smlouvy o obchodním zastoupení, která je v souladu s obecně závaznými právními předpisy. Za tohoto stavu má odvolací soud za bezvýznamné, zda mohl či nemohl zemřelý otec žalobkyně nabýt dojem, že svědek U. jedná při uzavírání smlouvy za pojišťovnu, jak míní soud prvního stupně. I takový případný dojem na věci by však nic nemohl změnit, neboť šlo pouze o vyplněný návrh smlouvy, bez jehož akceptace žalovanou podle § 792 odst. 1 věty druhé obč. zák. nemohlo k uzavření smlouvy dojít.

Po shora uvedeném doplnění řízení dospěl odvolací soud, na rozdíl od soudu prvního stupně, k závěru, že k uzavření předmětné pojistné smlouvy nedošlo. Za této situace nemohl žalobkyni vzniknout ani nárok na ji požadované pojistné plnění; proto rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl. Z týchž důvodů se odvolací soud ani nezabýval další odvolacími námitkami žalované vztahujícími se k odstoupení od smlouvy, k odmítnutí plnění a k příčině smrti otce žalobkyně. Konečně odvolací soud s odkazem na § 150 občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) nepřiznal úspěšné žalované, ani státu, právo na náhradu nákladů řízení.

Rozsudek odvolacího soudu napadli oba účastníci řízení dovoláním.

Žalovaná, s odkazem na „vyslovenou přípustnost dovolání“, uvedla, že dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu v rozsahu jeho rozhodnutí o jí nepřiznané náhradě nákladů řízení, z důvodu podle § 241a odst. 2 písm. a) a b), odst. 3 o. s. ř. Podle přesvědčení žalované nebylo použití ustanovení § 150 o. s. ř. na místě, jelikož v souzené věci nebyly naplněny důvody zvláštního zřetele hodné, které by opravňovaly soud jí výjimečně náhradu nákladů řízení nepřiznat.

Ve vyjádření k dovolání žalované se žalobkyně omezila na sdělení, že sama podala dovolání proti všem výrokům rozsudku odvolacího soudu, jelikož podle jejího názoru

odvolací soud předložené důkazy nesprávně posoudil. Proto navrhl, aby dovolací soud v případě, že zruší rozsudek odvolacího soudu, zrušil také výrok o náhradě nákladů řízení a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně, která dovoláním napadla rozsudek odvolacího soudu výslovně v celém rozsahu, opřela jeho přípustnost o ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a důvodnost o nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Dovolatelka vznesla výhrady proti hodnocení jednání agenta U. odvolacím soudem, pokud ho kvalifikoval pouze jako předání nevyplněného tiskopisu, který jako návrh smlouvy pak předložil obchodnímu zástupci žalované otec žalobkyně. S takovým hodnocením nesouhlasí; tvrdí, že v řízení bylo prokázáno, že agent žalované Š. U. sám nabídl jejímu otci tři druhy pojištění a potom sám vyplnil návrh na uzavření pojistné smlouvy. Odvolací soud dále podle dovolatelky pominul tu skutečnost, že pojistná smlouva (jeho originál) jejímu otci byla doručena, jelikož ji měla k dispozici a dne 12. prosince 2001 ji předala žalované v její kanceláři ve Zlíně při uplatnění svého nároku. Podle jejího názoru odvolací soud věc i neúplně právně posoudil, jelikož naprosto opomenul možnost uzavření pojistné smlouvy postupem podle § 792 odst. 2 obč. zák. Z důvodu nesprávného právního posouzení věci navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k dovolání žalobkyně žalovaná s jejími tvrzeními nesouhlasí. Odvolací soud správně dovodil, že návrh na uzavření pojistné smlouvy byl dán otcem žalobkyně. Již z logiky věci podle jejího názoru vyplývá, že žádost o uzavření pojistné smlouvy nemůže podávat pojišťovna občanovi, nýbrž občan - zájemce pojišťovně; ostatně i sama žalobkyně odkazuje v žalobě na „žádost“ o uzavření pojistné smlouvy. Rovněž tak oponuje názoru dovolatelky o možnosti aplikace § 792 odst. 2 obč. zák. Použití tohoto ustanovení nepřipadá v souzené věci v úvahu jednak z důvodu, že se jednalo o žádost otce žalobkyně o uzavření pojistné smlouvy, a ne o žádost o pojišťovny a jednak z důvodu, že pojistné v plné výši uhrazeno nebylo. Tvrzení žalobkyně o doručení pojistné smlouvy otci žalobkyně neodpovídá podle žalované skutečnosti, je v rozporu s výsledky dokazování a navíc jde o nové tvrzení, které žalobkyně netvrdila ani v odvolacím řízení. Ostatně v končeném důsledku i odvolací soud aplikoval při rozhodování o nákladech řízení § 150 o. s. ř. i s přihlédnutím k důvodu nedoručení pojistné smlouvy otci žalobkyně, kterým bylo jeho úmrtí. Konečně žalovaná opětovně poukázala na to, že otec žalobkyně při sepisování návrhu smlouvy zatajil svůj skutečný zdravotní stav, který byl pro uzavření smlouvy podstatný. Jelikož žalobkyně musela znát zdravotní stav svého otce a měla k dispozici jeho návrh na uzavření pojistné smlouvy, musela si být vědoma toho, že její otec získal pojistnou smlouvu na základě jím nepravdivě poskytnutých údajů. Za této situace by plnění z takové pojistné smlouvy bylo v rozporu s dobrými mravy. V souladu s ustanovením § 802 odst. 2 obč. zák. žalovaná odmítá vyplatit pojistné plnění v případech, kdy uzavřela pojistnou smlouvu na základě vědomě nepravdivých údajů ze strany pojistníka. Proto navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobkyně zamítl.

Jelikož řízení před soudem prvního stupně bylo zahájeno po 1. lednu 2001, uplatní se pro dovolací řízení - v souladu s body 1., 15. a 17., hlavy I., části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb. , kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb. , občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - občanský soudní řád ve znění účinném od 1. ledna 2001.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon - zde v ustanoveních § 237 až § 239 o. s. ř. - připouští.

Žalovaná podala dovolání do rozsudku odvolacího soudu v části, ve které bylo ve vztahu k ní rozhodnuto o nákladech řízení před soudy obou stupňů.

Rozhodnutí soudu o nákladech řízení má s ohledem na ustanovení § 167 odst. 1 o. s. ř. povahu usnesení.

Dovolání proti výroku usnesení odvolacího soudu o nákladech řízení není podle právní úpravy přípustnosti dovolání v občanském soudním řádu účinné od 1. ledna 2001 přípustné, a to bez zřetele k povaze takového výroku, tj. bez ohledu na to, zda jde např. o měnící nebo potvrzující rozhodnutí o nákladech řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 4/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Přípustnost dovolání proti usnesení odvolacího soudu upravují ustanovení § 237 , § 238 , § 238a a § 239 o. s. ř.

Podle § 237 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a usnesení odvolacího soudu,

a) jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé,

b) jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil,

c) jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Všem třem případům přípustnosti dovolání v tomto ustanovení vypočteným je společné, že musí jít o rozhodnutí ve věci samé, jímž usnesení o nákladech řízení není. Ustanovení § 238 , § 238a a § 239 o. s. ř. nezakládají přípustnost dovolání proto, že rozhodnutí o nákladech řízení není mezi tam taxativně vyjmenovanými usneseními.

Tento závěr s sebou nese konečné posouzení dovolání podaného žalovanou jako nepřipustného. Nejvyšší soud je proto odmítl [§ 243b odst. 5 věta první , § 218 písm. c) o. s. ř.].

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani nesprávné poučení odvolacího soudu o možnosti podat dovolání, neboť nesprávné poučení odvolacího soudu o tom, že dovolání je přípustné, přípustnost dovolání nezakládá. Podle již citovaného § 236 odst. 1 o. s. ř. lze totiž dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu pouze tehdy, pokud to zákon připouští; jestliže tedy možnost podat dovolání není v zákoně (v § 237 až 239 o. s. ř.) stanovena, pak jde vždy - a bez zřetele k tomu, jakého poučení se účastníkům řízení ze strany soudu dostalo - o dovolání nepřipustné (shodně srov. též usnesení Nejvyššího soudu zveřejněné pod číslem 51/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. dubna 2002, sp. zn. 26 Cdo 707/2002).

Výrok o náhradě nákladů řízení o dovolání žalované je odůvodněn ustanoveními § 243b odst. 5 věty první , § 224 odst. 1 a § 146 odst. 3 o. s. ř. Jelikož dovolání žalované bylo odmítnuto, vzniklo žalobkyni právo na náhradu účelně vynaložených nákladů dovolacího

řízení. Náklady žalobkyně sestávají ze sazby odměny za zastupování advokátem v částce 375,- Kč podle § 10 odst. 3 , § 14 odst. 3 , § 15 a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. a z paušální částky 75,- Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání) podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Dovolání žalobkyně je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. , neboť směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé, není však důvodné.

Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumal v napadeném rozsahu (srov. § 242 odst. 1 o. s. ř.), jsa vázán uplatněným dovolacím důvodem včetně toho, jak jej dovolatelka obsahově vymezila (srov. § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.).

Žalobkyně napadá především právní závěr odvolacího soudu o neuzavření pojistné smlouvy, vycházející z posouzení, že návrh pojistné smlouvy předložil otec žalobkyně, přičemž současně namítá, že odvolací soud opomenul posoudit možnost vzniku pojistné smlouvy postupem podle § 792 odst. 2 obč. zák. Dovolatelka tím uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Pokud pak vznášá výhrady proti zjištění odvolacího soudu, že agent žalované předal jejímu otci nevyplněný tiskopis, který ho jako návrh smlouvy předložil obchodnímu zástupci žalované a dále odvolacímu soudu vytýká, že pominul tu skutečnost, že smlouva (dovolatelka patrně míní přijetí návrhu smlouvy) jejímu otci doručena byla, že ona sama ji měla k dispozici a předala ji v kanceláři žalované při uplatnění svého nároku, míří na dovolací důvod § 241a odst. 3 o. s. ř. (tj. že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování).

Právní posouzení věci je činnost soudu, spočívající v podřazení zjištěného skutkového stavu pod hypotézu (skutkovou podstatu) vyhledané právní normy, jež vede k učinění závěru, zda a komu soud právo či povinnost přizná či nikoliv.

Nesprávným právním posouzením věci je obecně omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav, tj. jestliže věc posoudil podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Pro právní posouzení souzené věci je určující, zda došlo mezi žalovanou jako pojistitelem a otcem žalobkyně jako pojištěným k uzavření pojistné smlouvy, z níž žalobkyně odvozuje svůj žalobní nárok.

Podle § 791 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2004 pro právní úkony týkající se pojištění je třeba písemné formy, není-li v tomto zákoně nebo v pojistných podmínkách stanoveno jinak.

Podle § 792 obč. zák. k uzavření pojistné smlouvy je třeba, aby návrh byl přijat ve lhůtě, kterou navrhovatel určil a neurčil-li ji, do jednoho měsíce ode dne, kdy druhý účastník návrh obdržel. Pojistná smlouva je uzavřena okamžikem, kdy navrhovatel obdrží sdělení o přijetí svého návrhu (odstavec 1). Návrh pojistitele lze přijmout též zaplacením pojistného ve výši uvedené v návrhu, jestliže se tak stane ve lhůtě podle odstavce 1; pojistná smlouva je v takovém případě uzavřena, jakmile bylo pojistné zapláceno (odstavec 2).

Za návrh na uzavření smlouvy lze ve smyslu § 43a odst. 1 obč. zák. považovat projev vůle, směřující k uzavření smlouvy, jenž je určen jedné nebo více určitým osobám, jestliže je dostatečně určitý a vyplývá z něj vůle navrhovatele, aby byl vázán v případě jeho přijetí.

Podle § 40 odst. 3 věty první obč. zák. je písemný právní úkon platný, je-li podepsán jednající osobou; činí-li právní úkony více osob, nemusí být jejich podpisy na téže listině, ledaže právní předpis stanoví jinak.

Návrh smlouvy na uzavření smlouvy týkající se pojištění tak jednak vyžaduje písemnou formu (§ 791 odst. 1 obč. zák.) a jednak předpokládá, vedle splnění náležitostí vyžadovaných občanským zákoníkem pro právní úkony obecně (§ 37 a násl.), i určení (adresování) návrhu jedné či více - vždy však individuálně určitým - osobám a dále dostatečnou obsahovou určitost (návrh musí obsahovat alespoň podstatné náležitosti navrhované smlouvy vyžadované zákonem), a konečně z návrhu musí vyplývat vůle navrhovatele být jím v případě přijetí vázán (§ 43a odst. 1 obč. zák. - vůle navrhovatele nemusí být v návrhu vyjádřena výslovně; lze ji dovodit z okolností případu, za kterých je návrh uskutečněn). Z ustanovení § 40 odst. 3 obč. zák. pak zcela jednoznačně vyplývá, že písemný projev vůle je platný až po podpisu jednající osoby.

Z pohledu výše uvedených ustanovení není pro posouzení, kdo předložil návrh pojistné smlouvy a zda došlo k jejímu uzavření, rozhodné, kdo sepsal text návrhu smlouvy, ale kdo jej podepsal a projevil tak vůli smlouvu uzavřít a být návrhem vázán (§ 43a odst. 1 obč. zák.). Je tedy právně bezvýznamné, zda byl otci žalobkyně předložen nevyplněný formulář (jak shledal odvolací soud, proti čemuž žalobkyně brojí), respektive kdo tiskopis vyplnil - zda tak učinil otec žalobkyně samostatně či za případné součinnosti obchodního zástupce žalované, nebo obchodní zástupce žalované či jiná třetí osoba.

Závěr odvolacího soudu, že návrh pojistné smlouvy předložil otec žalobkyně, je správný. Tato skutečnost vyplývá i jak ze samotného označení předmětné listiny nazvané „Návrh na uzavření pojistné smlouvy životního nebo úrazového pojištění“, tak i z jejího obsahu. V závěrečném prohlášení listiny pak pojištěný mimo jiné prohlásil, že „jakákoliv prohlášení učiněná v tomto návrhu, včetně jakýchkoliv dalších prohlášení adresovaných písemně pojistiteli nebo lékaři pojistitele, který provádí vyšetření, tvoří součást pojistné smlouvy mezi mnou a pojistitelem. Beru na vědomí, že pojistná smlouva se stane platnou po schválení tohoto návrhu pojistitelem.“ Listina, jak rovněž správně zjistil odvolací soud, byla podepsána otcem žalobkyně jako pojištěným a pouze jako svědek - poradce ji podepsal Š. U.

Je tedy nepochybné, že návrh smlouvy učinil otec žalobkyně, jenž byl obeznámen i s dalším procedurálním postupem, který je třeba naplnit, aby k uzavření předmětné smlouvy došlo. Muselo mu tedy být známo, že smlouva vznikne až po jejím schválení pojistitelem (žalovanou).

Jelikož bez akceptace (přijetí) návrhu pojistné smlouvy, který učinil otec žalobkyně, nemohlo dojít k uzavření smlouvy podle § 792 odst. 1 věty druhé obč. zák.) a podle skutkově zjištěného stavu v nalézacím řízení nedošlo k doručení akceptace pro úmrtí otce žalobkyně (podle odůvodnění rozsudku odvolacího soudu nebyla tato skutečnost sporná), nelze závěru odvolacího soudu, že k uzavření pojistné smlouvy nedošlo, vytknout žádné pochybení.

Námítku dovolatelky, kterou odvolacímu soudu vytýkala opomenutí ustanovení § 792 odst. 2 obč. zák. upravujícího další možný způsob uzavření předmětné pojistné smlouvy,

posoudil dovolací soud jako nedůvodnou, jelikož toto ustanovení předpokládá návrh pojistitele. S ohledem na shora uvedený závěr, že návrh pojistné smlouvy předložil otec žalobkyně, tak uvedené ustanovení nelze v souzené věci aplikovat.

Skutečnost tvrzená dovolatelkou, že smlouva byla jejímu otci doručena, z žádných skutkových zjištění soudů nižších stupňů nevyplývá. Opak lze dovodit ze zjištění soudu prvního stupně, které učinil z výpovědi svědka Š. U. a které popsal v odůvodnění svého rozhodnutí tak, že „návrh smlouvy odeslal svědek do ústředí pojišťovny, když svědek dostal z ústředí z Prahy potvrzenou smlouvu a chtěl ji na pracovišti předat otci žalobkyně, byl A. H. již po smrti“. Ostatně dovolatelka ani nijak konkrétněji netvrdí, z jakého provedeného či navrženého důkazu by tato skutečnost měla vycházet.

V souvislosti s námitkou dovolatelky o doručení smlouvy jejímu otci je třeba uvést, že při zjišťování skutkového stavu věci může dovolací soud vycházet jen z důkazů, které byly označeny nejpozději v odvolacím řízení. V dovolacím řízení, jehož účelem je přezkoumání správnosti rozhodnutí odvolacího soudu, se dokazování ve věci samé neprovádí (srov. § 243a odst. 2 o. s. ř.). Nelze v něm proto ani úspěšně uplatňovat nové skutečnosti nebo důkazy ve věci samé (tj. skutečnosti a důkazy, které nebyly provedeny či navrženy v řízení před soudem prvního stupně nebo v odvolacím řízení), jak je výslovně stanoveno v § 241a odst. 4 o. s. ř. Za této situace je závěr soudu o tom, že k doručení akceptu (přijetí návrhu smlouvy), a tím i ke vzniku smlouvy, nemohlo pro úmrtí oferenta (otce žalobkyně) dojít, je správný a žádné právní pochybení, jak činí dovolatelka, odvolacímu soudu vytýkat nelze.

Za situace, kdy dovolatelka netvrdila a kdy dovolací soud ani nezjistil, že by v řízení došlo k vadám uvedeným v § 229 odst. 1 , § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. (tzv. zmatečnosti), ani k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, k nimž je dovolací soud povinen přihlídnout v případě přípustného dovolání z úřední povinnosti (srov. § 242 odst. 3 větu druhou o. s. ř.), lze uzavřít, že dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci [§ 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.], ani dovolací důvod, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování (§ 241a odst. 3 o. s. ř.), nebyl naplněn. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání žalobkyně zamítl (§ 243b odst. 2 část věty před středníkem o. s. ř.).

Výrok o náhradě nákladů řízení o dovolání žalobkyně je odůvodněn ustanoveními § 142 odst. 1 , § 224 odst. 1 a § 243b odst. 5 věty první o. s. ř. Žalobkyně nebyla v dovolání úspěšná, a proto je povinna nahradit žalované náklady jejího právního zastoupení. Náklady žalované sestávají ze sazby odměny za zastupování advokátem v částce 18.555,- Kč podle § 3 odst. 1 , 10 odst. 3 a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. a z paušální částky 75,- Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání) podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinná - žalovaná, co jí ukládá výrok III. vykonatelného rozhodnutí, může se oprávněná - žalobkyně domáhat výkonu rozhodnutí.

Nesplní-li povinná - žalobkyně, co jí ukládá výrok IV. vykonatelného rozhodnutí, může se oprávněná - žalovaná domáhat výkonu rozhodnutí.

V Brně dne 18. května 2005